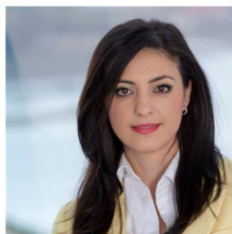
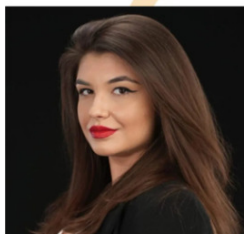

Înalta Curte de Casație și Justiție: decizia de suspendare a inspecției fiscale, act administrativ de drept comun, nu act administrativ fiscal – soluție pronunțată în soluționarea unui conflict de competență

Ana-Maria Iordache

Partener

Camelia Manuela Niță

Avocat senior

O hotărâre recentă a Înaltei Curți de Casație și Justiție ("ICCJ"), pronunțată în cadrul soluționării unui conflict de competență, clarifică natura juridică a deciziei de suspendare a inspecției fiscale, cu implicații importante în principal din perspectiva determinării competenței materiale a instanței de judecată care va soluționa o eventuală acțiune în anulare formulată împotriva acesteia.

ICCJ a statuat ca decizia de suspendare a inspecției fiscale nu se încadrează în categoria actelor administrativ fiscale, ci reprezintă un act administrativ de drept comun, supus regimului juridic general prevăzut de Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

În speța, contribuabilul asistat de D&B David și Baias a contestat o decizie de suspendare emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dâmbovița ("AJFP Dâmbovița"), iar în procedura de soluționare a contestației a fost emisă o decizie de către Ministerul Finanțelor. Problema juridică centrală a vizat stabilirea instanței competente din perspectiva competenței materiale, respectiv tribunalul sau curtea de apel.

În mod tradițional, în contenciosul fiscal, competența instanței se stabilește fie prin raportare la valoarea obligației fiscale contestate, fie, în lipsa unui obiect valoric, prin raportare la rangul autorității emitente, iar în baza art. 281, alin. 2 din Codul de procedură fiscală^[1] acțiunea în anulare trebuie să fie formulată inclusiv împotriva deciziei de soluționare a contestației. Bineînțeles, în situația unei decizii de suspendare care nu produce efecte juridice asupra obligațiilor fiscale, în determinarea competenței se va ține cont de criteriul ierarhic, cel valoric nefiind aplicabil. Având în vedere faptul că organul de soluționare a contestației fiscale a fost, în acest caz, Ministerul Finanțelor – organ fiscal central – și apreciind că decizia de suspendare a inspecției fiscale reprezintă un act administrativ fiscal, acțiunea în anulare a fost introdusă pe rolul curții de apel.

Totuși, ICCJ a reținut că din prisma faptului că decizia de suspendare nu produce efecte juridice asupra obligațiilor fiscale ale contribuabilului – nu le stabilește, nu le modifică și nu le stinge – aceasta nu poate fi calificată drept act administrativ fiscal în sensul art. 1 pct. 1 din Codul de procedură fiscală.

Această interpretare a condus completul de judecată la concluzia că instanța competentă va fi determinată în raport cu emitentul actului administrativ inițial – în speța, AJFP Dâmbovița – și nu cu autoritatea care a soluționat contestația (i.e. Ministerul Finanțelor), conform prevederilor art. 1, alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ potrivit cărora ceea ce se atacă în contenciosul clasic este actul emis de autoritatea publică, și nu actul prin care se soluționează plângerea prealabilă formulată de persoana interesată.

În ceea ce privește termenul de contestare (i.e. 30 de zile în contencios clasic versus 45 de zile în contencios fiscal), art. 127 alin. 10 din Codul de procedură fiscală statuează expres că decizia de suspendare se contestă potrivit dispozițiilor Codului de procedură fiscală, în pofida calificării deciziei ca act administrativ de drept comun. Astfel, calificarea deciziei într-un sens sau

altul nu are impact din aceasta perspectiva, aparentul risc de a aplica termenul general de 30 de zile din Legea nr. 554/2004 fiind înlăturat de art. 127 din Codul de procedura fiscala, care reprezinta norma speciala în raport de prevederea generala din Legea nr. 554/2004.

Rațiunea ICCJ releva însă o tendința de interpretare restrictiva a noțiunii de „*act administrativ fiscal*”, circumscriind-o în special actelor care stabilesc, modifica sau sting obligații fiscale. Totuși, o lectura atenta a definiției actului administrativ fiscal de la art. 1 pct. 1 din Codul de procedura fiscala – „*actul emis de organul fiscal în exercitarea atributiilor de administrare a impozitelor, taxelor si contributiilor sociale, pentru stabilirea unei situatii individuale si în scopul de a produce efecte juridice fata de cel caruia îi este adresat*” – sugereaza o sfera mai larga decât cea reținuta de ICCJ. În definitiv, decizia de suspendare, deși nu stabilește, modifica sau stinge obligații fiscale, este emisa totuși în exercitarea atribuțiilor de administrare fiscala și produce efecte juridice directe asupra contribuabilului.

În acest context, hotărârea ICCJ poate deschide o dezbatere în ceea ce privește granițele conceptuale ale actului administrativ fiscal și impactul acestei calificari asupra drepturilor contribuabilului, fiind un semnal important pentru practicienii contenciosului administrativ și fiscal: nu orice act emis în procedura de inspecție fiscala intra automat sub regimul Codului de procedura fiscala, fiind necesara o analiza de la caz la caz.

[1] ”Deciziile emise în solutionarea contestatiilor împreuna cu actele administrative fiscale la care se refera pot fi atacate de catre contestator sau de catre persoanele introduse în procedura de solutionare a contestatiei, la instanta judecatoreasca de contencios administrativ competenta, în conditiile legii.”